

Arrest

nr. 269 846 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 december 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 mei 2018 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om haar echtgenoot in België te vervoegen. Op 12 oktober 2018 wordt beslist tot afgifte van het gevraagde visum.

1.2. Op 24 april 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 9 november 2020 met nr. 243 795 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 15 december 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt verzoekster op 22 december 2020 afgegeven.

1.4. Verzoekster dient op 6 januari 2021 een aanvraag in om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. De burgemeester van de gemeente Tessenderlo beslist op 12 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoekster dient op 11 juni 2021 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 9 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.06.2021 werd ingediend door:

<i>Naam: [K.]</i>	<i>Voorna(a)m(en): [N.]</i>	<i>Nationaliteit Turkije</i>
<i>Geboortedatum: [...]</i>	<i>Geboorteplaats [...]</i>	<i>R.R.: [...]</i>
<i>Verklaart te verblijven te [...]</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op voormelde datum gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde [K.M.] [RR ...], in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van art. 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft "1° de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

Er dient te worden opgemerkt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de referentiepersoon komt voegen. Uit het administratieve dossier immers blijkt dat betrokkene zich niet meer bij referentiepersoon kan komen vestigen: voor referentiepersoon heeft de relatie reeds een einde genomen, de echtscheiding zou ingesteld worden. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel.

Gezien dit gegeven, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"Verzoekster diende op 11.06.2021, in functie van haar Belgische echtgenoot een aanvraag gezinshereniging in. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet:

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

De bestreden beslissing stelt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de referentiepersoon komt voegen. Zij stelt dat uit het administratieve dossier immers blijkt dat betrokkene zich niet meer bij de referentiepersoon kan komen vestigen :voor de referentiepersoon heeft de relatie reeds een einde genomen, de echtscheiding zou ingesteld worden. Er zou dus geen sprake meer zijn van een gezinscel. Op basis van het voorgaande, stelt de verwerende partij dat niet kan worden vastgesteld dat verzoekster de referentiepersoon niet komt begeleiden of vervoegen en zou zij niet voldoen aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Echter werd door verzoekster niet betwist dat er geen sprake meer is van een gezinscel maar werden er verschillende stukken bij de aanvraag neergelegd, vergezeld met een begeleidend schrijven waarin vermeld stond waarom verzoekster van mening is dat zij weldegelijk een verblijfsrecht kan verkrijgen op basis van artikel 40ter Vw..

In het begeleidend schrijven werd immers gewezen op het feit dat verzoekster vraagt de aanvraag gezinshereniging alsnog te aanvaarden en dit op grond van het feit dat zij het slachtoffer is geworden van partnergeweld. Verzoekster verkreeg immers een F-kaart op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot. Verzoekster heeft de gezinswoning moeten verlaten omwille van intrafamiliaal geweld.

Hierdoor voldeed zij strikt genomen niet meer aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Verzoekster is van mening dat zij recht had en heeft op een behoud van verblijfsrecht op basis van Art. 42quater, §4, °4, en leverde in die zin het bewijs dat zij slachtoffer is van partnergeweld.

In arrest nr. 248 103 van 13 november 2020 besloot de RvV dat verzoekster geen aanspraak kon maken op de uitzonderingsgrond ex. Art. 42quater, §4, °4 van de Vreemdelingenwet om alsnog het verblijfsrecht te behouden om de enkele reden dat het partnergeweld waaraan betrokkene blootgesteld werd niet voldoende bewezen is.

Nochtans zijn er reeds verschillende PV's en doktersattesten opgemaakt over de familiale twisten.

Verzoekster bracht immers verschillende documenten neer waaruit afgeleid kon worden dat zij inderdaad hoogstwaarschijnlijk het slachtoffer was van partnergeweld door haar echtgenoot. Zij legde een zeer groot aantal documenten voor die het bewijs van het partnergeweld hard maken: waaronder 2 PV's van de politie met inbegrip van een foto van haar verwondingen, een bewijs van het vluchthuis en een attest van het ziekenhuis van haar verwondingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62§2 Vw. heeft tot doel betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bij het lezen van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekster niet het genoemde inzicht verschaft en haar aldus niet toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Er is dan ook sprake van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht daar er geen rekening werd gehouden met het begeleid schrijven en de neergelegde stukken en er op geen enkele manier gemotiveerd werd waarom verwerende partij van oordeel is dat zij op basis van de bewijzen van het partnergeweld geen verblijfsrecht kan bekomen op basis van artikel 40ter Vw.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige Zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat verzoekster geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoeker dus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigering niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De neergelegde stukken en de aangehaalde punten omtrent het partnergeweld die mogelijks een positieve beslissing tot gevolg kunnen hebben, werden in de bestreden beslissing integraal buiten beschouwing gelaten. Er is dan ook sprake van een schending van de motiveringsplicht."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke

overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat verzoekster, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het bewijs moet leveren dat zij haar Belgische echtgenoot begeleidt of vervoegt in België opdat haar de gezinshereniging kan worden toegestaan en dat niet blijkt dat deze verblijfsvoorwaarde is vervuld. In dit verband wordt toegelicht dat volgens de referentiepersoon de relatie een einde heeft genomen en de echtscheiding zou worden ingesteld, waardoor niet langer sprake is van een gezinscel.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Nu de bestreden beslissing geen beslissing is tot beëindiging van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, kan verder niet worden ingezien waarom enige motivering zich opdrong inzake het betoog in het begeleidend schrijven bij de aanvraag dat verzoekster als slachtoffer van partnergeweld gerechtigd zou zijn op een autonoom verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor een dergelijk autonoom verblijfsrecht reeds werd beslecht in het kader van de eerdere beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van 24 april 2020.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, moet worden aangenomen dat zij doelt op een miskennis van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in met haar Belgische echtgenoot, van wie niet blijkt dat deze zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger reeds uitoefende. Haar situatie valt dus onder de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

[...]”

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de verblijfsvoorwaarde in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster haar Belgische echtgenoot dient te begeleiden of vervoegen. Deze verblijfsvoorwaarde is volgens hem niet vervuld, nu er geen sprake meer is van een gezinscel.

Verzoekster betwist noch de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezinscel noch de vaststelling dat bijgevolg niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat zij haar Belgische echtgenoot moet begeleiden of vervoegen. In deze omstandigheden toont zij een incorrecte toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet niet aan.

Nu werd vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belg, valt verder niet in te zien waarom enig onderzoek in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet – dat handelt over de beëindiging van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, wat thans evenwel niet aan de orde is – zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad moet ook vaststellen dat verzoekster naar aanleiding van de eerdere beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden de mogelijkheid heeft gehad om alle volgens haar nuttige gegevens bij de beoordeling van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet voor te leggen, alsook dat zij de wettigheid van deze beslissing heeft kunnen laten toetsen door de Raad. Deze verwierp evenwel het beroep tot nietigverklaring. Verzoekster stelde geen cassatieberoep in bij de Raad van State, waardoor het geschil of verzoekster al dan niet het verblijfsrecht kon behouden overeenkomstig artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, met name als slachtoffer van huiselijk geweld, reeds definitief werd beslecht. Verzoekster kan niet middels een nieuwe aanvraag alsnog een nieuwe beoordeling ter zake trachten te verkrijgen. Er blijkt geenszins dat verweerder haar betoog ter zake nog specifiek in rekening diende te brengen of in dit verband nog enig onderzoek diende te verrichten.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS